

Søknad om Levanger Kommunes kulturstipend 2015

En syklist fra Grimstad sa en gang: «*Ingenting er umulig. Det umulige tar bare litt lengre tid.*»
Et utsagn jeg tenker på hver dag, og som alle burde ta til seg.

Til driftskomiteen.

Jeg er ei 21 år gammel jente, oppvokst på Skogn, som driver aktivt med mellom-/langdistanse. Etter ungdomsskolen flyttet jeg til Steinkjer, for å fullføre videregående på idrettslinjen der. Gikk et fireårig løp, spisset toppidrett, hvor jeg også tok en del realfag. Etter vgs. hadde jeg et «friår» på Steinkjer, hvor jeg jobbet og «satset» på løpingen. Nå i sommer flyttet jeg til Trondheim, for å fortsette satsingen på løpingen, samt etterhvert å studere medisin.

Jeg har møtt mye motgang på veien min, og mange har spurt meg om hvorfor jeg velger å fortsette satsingen, og orker å jobbe så hardt mot drømmen min. Svaret her er egentlig ganske enkelt. ***Jeg elsker det jeg driver med og jeg ønsker å vise hva jeg er god for. Men ikke minst, så ønsker og håper jeg å en dag kunne inspirere andre.***

Kort fortalt om meg, og den kronglete veien min:

Ble i 2009 innlagt på BUP Levanger for anoreksi. Noe jeg slet med i flere år. Før sykdommen var jeg en veldig lovende utøver i flere ulike idretter. Var på kretslag og uttakssamlinger både i fotball, håndball, friidrett og langrenn. Men det var løpingen som lå mitt hjerte nærmest, og idretten var min aller største motivasjon til å bli frisk igjen. Sesongen 2012/2013 og vinteren 2014 var jeg endelig i gang igjen, og tok flere medaljer i nasjonale mesterskap (3 sølv- og 2 bronsemedaljer i UM, bronse Jr.NM og sølv NM terrengløp på Levanger). Men så kom uflaksen igjen. Ble rammet av 3 infeksjoner på rekke og rad (kysesyken, cytomegalovirus og TWAR), noe som satte meg helt ut av spill. Og sliter i dag enda med ettervirkningene. Jeg har derfor ikke fått konkurrert på en god stund, og det har vært noen beintøffe år. Jeg rakk akkurat å komme meg opp av dalen, før jeg på nytt ble dratt ned igjen.. *Men* jeg er fast bestemt på å komme meg opp igjen, og ikke minst å vise hva jeg virkelig er god for. Jeg vil vise at det er mulig å reise seg, og å oppnå drømmene sine. Så lenge man jobber hardt, står på og ikke gir seg. Det gjelder ikke bare i idretten, men på alle områder i livet.

Måle(t)ne mine er å klare dette. Å komme meg tilbake til toppen, bli en av Norges beste kvinnelige løpere, og å representere Norge i internasjonale mesterskap. Litt hårete er det nok, men deltakelse i VM og OL er det store, laangsigtede målet. Ikke minst så er det også et mål i seg selv; det å

*Gleden ved å komme i mål,
oppnås bare ved å gjøre turen..*

viser at det er mulig. Å være et godt forbilde for yngre, og for andre som befinner seg i en liknende situasjon.

Eventuelle stipendpenger vil være en enorm oppmuntring, som vil komme ordentlig godt med. Både økonomisk, men ikke minst symbolsk og «motivasjonsmessig». Det evt. stipendet vil gå til å gjøre videre satsing, parallelt med videre studier mulig. Gjennom dekking av treningsutstyr, reiser og samlinger. Det koster å drive med idrett, og friidrett er en idrett hvor det er langt mellom midlene. Spesielt dersom en har vært uheldig, og ikke fått vist sitt potensiale.

Det er aldri for sent, og med vilje, glede, hard jobbing og litt støtte, så er det meste mulig. *Drømmer er til for å følges.*

Tusen takk for oppmerksomheten!

Mvh
Marte

Marte Reitan
19.06.1994
marte.reitan@live.no
Teglverkstunet 8C, 7048 Trondheim
Tlf: 47836690